

Arrest

nr. 53 076 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. BOONE, die loco advocaat I. DE SMEDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 mei 2009 en heeft zich op 25 mei 2009 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 14 juli 2009 werd verzoeker geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag omdat hij geen gevolg gaf aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken om zich op 17 juni 2009 aan te bieden.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 13 april 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 augustus 2010.

1.4. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 augustus 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Talmanes, provincie Idlib. U verklaart een soennitische moslim te zijn. In 2005 zou u problemen gekregen hebben met de familie van uw geliefde, S.(...) al M.(...), aangezien zij niet akkoord gingen met jullie relatie. In 2006 zou u in Hama uiteindelijk, en zonder de toestemming van haar familie, religieus gehuwd zijn met S.(...). Vijftien dagen later zouden jullie en de sheikh in Hama door de familie van S.(...) zijn aangevallen. De Syrische politie zou getracht hebben hen te achtervolgen maar er zou op hen geschoten zijn waardoor ze de achtervolging dienden stop te zetten. Aan de hand van uw verklaringen zouden uw belagers drie dagen later zijn aangehouden. Ze zouden echter na betaling zijn vrijgelaten. Deze personen zouden op hun beurt u ervan beschuldigd hebben uw echtgenote te hebben ontvoerd. U zou zijn vrijgesproken van ontvoering aangezien uw vrouw aan de politie verklaarde met haar toestemming te zijn gehuwd. De politie zou hierna, alhoewel ze de namen van uw belagers wel degelijk kende, klacht ingediend hebben tegen onbekenden. Daarna zouden jullie naar Libanon verhuisd zijn maar in maart 2006 zou haar familie ook daar uw broer aangevallen hebben. De Libanese politie zou tevergeefs de belagers hebben trachten aan te houden. Nadien zouden de Libanese autoriteiten de Syrische autoriteiten omtrent het incident ingelicht hebben, maar jullie belagers zouden spoorloos geweest zijn. In 2008 zou u besloten hebben Libanon te verlaten. U zou in Syrië uw paspoort zijn gaan ophalen. Uw broer zou met deze beslissing niet akkoord gegaan zijn en hij zou uw paspoort verscheurd hebben. U zou uiteindelijk in september 2008 vanuit Libanon via Syrië per wagen naar Turkije gevlucht zijn. U zou uw Syrische identiteitskaart, kopie van uw paspoort en een bewijs van legaal verblijf in Libanon meegenomen hebben tot in een hotel in Turkije. Twintig dagen later zou u per boot naar Italië zijn gereisd waar u drie maanden illegaal zou hebben verbleven. In maart 2009 zou u in België zijn aangekomen en op 25 mei 2009 heeft u hier een eerste asielaanvraag ingediend. U zou geen gehoor hebben gegeven aan uw oproeping om u op datum van 17 juni 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te melden. Uw dossier werd op 14 juli 2009 bijgevolg afgesloten en beschouwd als "afstand van asiel". U zou illegaal in België zijn verbleven. Op 13 april 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U vreest nog steeds uw schoonfamilie. Drie maanden geleden zou uw oom langs vaderskant, Hassan, in uw dorp Talmanes zijn vermoord door uw schoonfamilie omwille van uw probleem en één maand geleden zou Ibrahim, uw neef en de zoon van oom Hassan, vermoord zijn nadat hij uw schoonbroer gedood had om zijn vader te wreken.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen

Er dient te worden opgemerkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Vooreerst verklaart u, na uw land te hebben verlaten, gedurende drie maanden in Italië te hebben verbleven. U gevraagd of u hier asiel hebt aangevraagd, ontkent dit en stelt dat u had opgevangen dat Syriërs hier niet goed werden ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze vergoelijking biedt geen afdoende verschooning voor uw nonchalante houding. Van iemand die uit vrees voor zijn leven beweert het land te hebben moeten verlaten kan er toch verwacht worden dat hij zich onmiddellijk, bij aankomst als een land als Italië, tot de bevoegde autoriteiten aldaar zou wenden om bescherming aan te vragen. Het feit dat u dit hebt nagelaten zonder hiervoor een valabele reden te kunnen aanbrengen, ondermijnt de ernst, en zelfs de geloofwaardigheid, van de door u beweerde vrees voor vervolging. Vervolgens hebt u na het indienen van uw eerste asielaanvraag op 25 mei 2009 in België geen gevolg gegeven aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin u werd gevraagd u op 17 juni 2009 aan te melden en waardoor u dan op 14 juli 2009 geacht werd afstand van asiel te hebben gedaan. U hiernaar gevraagd verklaart dat u zich had vergist en u 11 juni verward had met 17 juni en u ervan overtuigd was dat er een nieuwe convocatie zou worden opgestuurd. Zulks is geen afdoende verklaring aangezien u zich gewoon op 17 juni 2009 diende aan te melden en er geen enkele reden is waarom u, nadat u zich eerst per vergissing op 11 juni zou hebben aangemeld, niet gewoon op 17 juni zou zijn teruggegaan (gehoorverslag CGVS, p. 2). Verder is het zeer bevreemdend dat u bijna een jaar illegaliteit in België verkoos alvorens een tweede asielaanvraag op 13 april 2010 in te dienen. Het feit

dat er u was meegedeeld dat u hiermee moest wachten totdat uw dossier is afgesloten, is hiervoor geen afdoende verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 2).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor vervolging niet kan staven aan de hand van concrete bewijzen. Zo kan u geen enkel officieel document neerleggen met betrekking tot klachten die u zowel bij de Syrische als bij de Libanese autoriteiten tegen uw belagers zou hebben ingediend, dit terwijl u zelf aangeeft dat er effectief door beide autoriteiten actie werd ondernomen tegen uw belagers en er zelfs getracht werd uw belagers aan te houden (gehoorverslag CGVS, pp. 7, 8 en 9). U gevraagd naar dergelijke documenten geeft aan dat u, wat Syrië betreft, vermoedt dat er geen bewijzen van 'uw dossier' zijn (CGVS, p. 7). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw dossier door de Syrische autoriteiten ernstig werd genomen en er toch wel degelijk stappen in uw dossier werden ondernomen wekt uw uitspraak de nodige verbazing. U vervolgens gevraagd naar bewijzen van uw klacht bij de Libanese autoriteiten, stelt dat u dergelijke stukken niet kunt krijgen daar uw broer u niet zal helpen omdat hij wil dat u naar Libanon zou terugkeren (CGVS, p. 9). Mocht er enig geloof aan uw verklaringen kunnen worden gehecht kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen dergelijke documenten in uw bezit te krijgen.

Wat betreft uw reisroute hebt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd waardoor er ook aan uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. In kader van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), meer bepaald onder de rubriek reisroute, beweerde u dat u op 22 februari 2009 Libanon per wagen verlaten hebt richting Turkije (zie Verklaring dd. 19/04/2010 punt 34), terwijl u op de zetel van het CGVS verklaarde dat u nog vóór de geboorte van uw zoon A.(...), op 1 oktober 2008, Libanon verlaten hebt, namelijk in september 2008 (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 11). Verder is uw reisroute doorheen Turkije weinig geloofwaardig. Zo beweert u in Turkije gereisd te hebben zonder enig vals document, maar wel met uw eigen Syrische documenten op zak. Het is niet aannemelijk dat de smokkelaar u de opdracht zou hebben gegeven om in geval van controle uzelf uit te geven als Irakees terwijl u uw eigen Syrische documenten zou voorleggen (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Immers, bij een controle zou onmiddellijk aan het licht komen dat de door u beweerde nationaliteit/identiteit, niet overeenkomt met de documenten die u in uw bezit had. Tot slot verklaarde u op de DVZ in kader van uw eerste asielaanvraag dat u op 22 mei 2009 in België bent aangekomen en dezelfde dag asiel hebt aangevraagd (zie inschrijvingsformulier DVZ 1ste asielaanvraag + zie Verklaring dd. 19/04/2010 punt 34), terwijl u op de zetel van het CGVS beweert dat u al in maart 2009 in België bent aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 11). In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er te worden opgemerkt dat uw reisroute ongeloofwaardig is waardoor u het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk hebt gemaakt om een duidelijk beeld te krijgen over hoe en wanneer u in België bent aangekomen.

Er dient te worden geconcludeerd dat u er gezien bovenstaande observaties niet in bent geslaagd om aan te tonen dat u in Syrië een risico loopt zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 of in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door u neergelegde document, namelijk een kopie van twee bladzijden uit uw Syrische paspoort, hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw nationaliteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121 147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name "De minister van Migratie- en Asielbeleid, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoeker "een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 § 2 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)" indient, dient ook te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil

in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing op onvoldoende wijze gemotiveerd werd en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij het nemen van deze beslissing louter en alleen gesteund heeft op de vaststelling dat verzoeker een zogenaamde algemene verklaring zou hebben afgelegd met betrekking tot de feiten zonder dat dit op deugdelijke manier gemotiveerd wordt. Verzoeker herhaalt zijn asielverklaringen ter staving van zijn gegronde vrees voor vervolging en besluit dat hem zonder gegronde redenen de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Hij verzoekt dan ook om de vernietiging van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 augustus 2010 en om de erkenning als vluchteling.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker, onder verwijzing naar een reisadvies voor Syrië en een rapport van Human Rights Watch, bij een terugkeer naar Syrië te zullen worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict, alsook dat hij er het voorwerp kan uitmaken van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een reisadvies voor Syrië van 22 april 2010 vanop de website <http://diplomatie.belgium.be> en een rapport van Human Rights Watch van november 2006.

3.3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing, die niet door de Dienst Vreemdelingenzaken maar wel de commissaris-generaal werd genomen, niet besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de vaststelling dat verzoeker een algemene verklaring zou hebben afgelegd met betrekking tot de feiten doch wel omdat (i) hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt vermits hij na zijn land te hebben verlaten, gedurende drie maanden in Italië verbleef zonder asiel te hebben aangevraagd, hij na het indienen van zijn eerste asielaanvraag in België geen gevolg gaf aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bijna een jaar illegaliteit in België verkoos boven het indienen van een tweede asielaanvraag, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsvrees ondermijnt, (ii) hij zijn vervolgingsvrees niet kan staven aan de hand van concrete bewijzen ofschoon hij zowel bij de Syrische als de Libanese autoriteiten klachten tegen zijn belagers zou hebben ingediend en door beide autoriteiten actie werd ondernomen tegen zijn belagers, (iii) hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn reisweg en (iv) de kopie van twee bladzijden uit zijn Syrisch paspoort enkel betrekking heeft op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens die op zich niet ter discussie staan.

3.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.5. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en de kern raken van verzoekers vluchtmotieven, en dat deze niet worden weerlegd in verzoekers verzoekschrift. Verzoeker beperkt zich immers tot een theoretische uiteenzetting over het begrip 'vluchteling' en 'dadens van vervolging', en over de bewijslast en geeft verder een uitgebreide herhaling van zijn asielerklaringen, doch hiermee weerlegt noch ontkracht hij de motieven in de bestreden beslissing. Waar verzoeker beweert dat Syriërs in Italië allerm minst goed onthaald worden en hij logischerwijs daar geen asielaanvraag durfde in te dienen wijst de Raad erop dat dit argument niet ernstig is en slechts één motief van de bestreden beslissing betreft. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus worden integraal hernomen en bevestigd.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst aanvoert dat de situatie in Syrië duidelijk van zodanig gevaarlijke aard is dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, doch dat hij er niet in slaagt deze bewering aan de hand van concrete elementen te staven. Het neergelegde reisadvies van op de website <http://diplomatie.belgium.be> is vooreerst slechts gericht tot toeristen en geenszins tot Syrische staatsburgers zoals verzoeker, en daarenboven kan uit dit document geenszins afgeleid worden dat verzoeker bij terugkeer naar Syrië een reëel risico op ernstig schade loopt omwille van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4, §2c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker er verder op wijst dat hij bij een terugkeer naar Syrië het voorwerp kan uitmaken van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en bestraffing en stelt dat het rapport van Human Rights Watch aantoonde *"dat gewelddaden, intimidatie en willekeurige opsluiting werden gerapporteerd ten aanzien van personen die lid zijn van groeperingen die democratie en mensenrechten aanhangen en die kritiek hebben op de regering. Dit zijn groeperingen zoals degene waarvan de Syrische overheid denkt dat verzoeker deel van uitmaakt."*, stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen Syrië verlaten zou hebben omwille van problemen met zijn schoonfamilie en hij nergens melding maakte van problemen met de Syrische autoriteiten die hem ervan zouden verdenken lid te zijn van een groepering die democratie en mensenrechten aanhangt en die kritiek heeft op de regering. De Raad stelt ook vast dat met betrekking tot deze vervolgingsvrees ten aanzien van verzoekers schoonfamilie besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS